

TAZETTE #5

THEATERAANZEE.BE MAANDAG 30/07/2018

De zon werd deze ochtend voor u opgezongen door Kenta, 11 jaar. #ZonDagKind

'WELLICHT BEN IK GEWOON BETER IN VERLANGEN DAN IN GENIETEN' INTERVIEW MET STEFAAN VAN BRABANDT

'Met filosoferen alleen komt ge er niet', zo laat Stefaan Van Brabandt zijn personage Karl Marx fulmineren in *Marx*. Dat inzicht houdt hij als kunstenaar-filosoof ook zelf hoog. Denken doet Van Brabandt al doende, druk doende zelfs. Zeker hier op TAZ.

"Naar mijn gevoel heb ik de jongste vijf jaar meer gedaan dan de vijftien jaar daarvoor", knikt Van Brabandt. Voor Canvas maakt hij de reeks en het boek *Het Voordeel van de Twijfel* over grote levensvraagstukken. Als singer-songwriter zong hij de plaat *Het is niets* vol. En nu is Van Brabandt bezig aan een serie theaterstukken rond bekende filosofen: na *Socrates* met Bruno Vanden Broecke strikte hij nu Johan Heldenbergh voor *Marx*. Tegelijk schreef hij ook de toneeltekst voor *De mooiste tijd van ons leven*, een openluchtvoorstelling van Maarten Westra Hoekzema en Wannes Capelle over vriendschap, de hele week te zien in Raversyde.

De veelkantigheid van de mens is nu eenmaal Van Brabandts alfa en omega. Niet alleen in zijn werk graaft hij graag naar de paradoxen van onze geworpenheid op aard, ook zelf wil hij zich niet onder één -isme gevangen zien. "Die theorieën dekken altijd slechts een deel van onze complexe realiteit. Liever ga ik voor elk probleem bij verschillende stromingen te rade."

Als Van Brabandt zich al tot een specifieke denkrichting bekend, is dat het scepticisme, de kunst van de universele twijfel. "Van nature ben ik ironicus, maar wel een met activistische trekken. Zo pessimistisch mijn kijk op de wereld, zo optimistisch en hoopvol ben ik van aard. Twijfel mag nooit tot verlamming leiden of de status quo bevestigen. Ik wil nog altijd de dingen in beweging brengen, nadenken over wat beter kan."

Koos je daarom om na Socrates ineens Marx aan te pakken?

“Normaal stond Kierkegaard gepland, maar deze tijd vraagt om de kritische filosofie van Karl Marx. We leven onder een sterke *pensée unique*, waarin geld en winst ons hele denken en leven doordringt, terwijl mensen maar half beseffen dat we in een ideologie leven. Ik erger me aan de totale gedachteloosheid en het grote gebrek aan verbeelding waarop we meedrijven. Alle kritische en revolutionaire potentieel lijkt gebroken, we zien het alternatief niet meer. Alsof deze status quo het eindstation is? Voor mij is revolutie herinneren wat het betekent om mens te zijn: wat is onze verhouding tot de ander, tot de natuur, tot werk en vrije tijd? Dat bewustzijn wou ik weer aanzwengelen. *Marx* schetst van Marx dus zeker niet alleen de politieke, maar ook de humanistische leer. We hebben ons vergehouden van alle jargon.”

Zelf komt Marx er als mens niet stralend uit.

“Nee, we plaatsen hem zeker niet op een voetstuk, leggen vooral zijn contradicties bloot. Naar het schijnt was hij niet de meest aangename mens, eerder een bullebak en een groot ego. Maar de tragiek van zijn leven is hallucinant. En ik waardeer vooral zijn praxis: hij wilde zijn handen vuilmaken om de dingen mee te veranderen, in plaats van zoals Hegel achterover te leunen en van op een afstandje gade te slaan hoe de geschiedenis zich ontrolde.”

Zou je jezelf een ‘marxist’ noemen?

“Ik voel zeker veel sympathie voor denkers in zijn spoor, maar de term ‘marxisme’ is een beetje besmet door alle geweld die in zijn naam is uitgevoerd. Dat laten we Marx ook zelf zeggen in de voorstelling: ‘het laatste wat ik zou willen zijn, is een marxist.’”

Op basis van het vlamme slotbetoog in *Marxzouden mensen je ook een ‘moralist’ kunnen noemen.*

“Die climax is inderdaad heel expliciet en pamflettair, maar dat past bij Marx’ opruiende karakter. En sowieso zou ik me van die kritiek niet veel aantrekken. Elke filosoof is een moralist, het is onze taak om vergezichten te scheppen. Daarom ben ik altijd opgelucht als er nog eens iets gezegd wordt in theater: een punt waartoe mensen zich kunnen verhouden. Er wordt soms te veel rond de pot gedraaid.”

De mooiste tijd van ons leven is veel impliciet?

“Ja, die gaat over vriendschap. Mijn lievelingsfilosoof Cioran heeft dat ooit mooi omschreven als ‘een onopvallend drama, een reeks onophoudelijke kwellingen’. Maar cynisch of nihilistisch wordt het niet. Noem het een ‘comedy of depression’, over vrede vinden tussen de brokstukken van teleurstelling.”

Een weerslag van je eigen leven, op de valreep van de veertig?

“Volwassen worden vind ik leren leven met frustraties zonder een gefrustreerde mens te worden. Ik heb altijd geloofd in het goede van de wereld, maar ik bots op steeds meer cynisme en valsheid. Je verlangt je hele leven naar succes, maar eens het komt, volgt er tegelijk een vreemde tristesse en eenzaamheid. Wellicht ben ik gewoon beter in verlangen dan in genieten.”

Mocht iemand over honderd jaar een reeks solo’s van filosofen maken, waaronder Van Brabant, waar zou die dan over moeten gaan?

“Ik ben geen echte filosoof, eerder een filosofoloog: iemand die andere filosofen parafraseert. Maar ik wil wel meer een eigen visie ontwikkelen in essays. Wat ik dan zou willen meegeven? Twijfel. Heb lief. Heb moed om te falen en kwetsbaar te zijn. Relatieveer. Dat

klinkt misschien allemaal als wandtegelteswijsheid, maar twijfel is de kern, daar komt alles uit voort: lichtheid, nieuwsgierigheid, ruimhartigheid, ruimdenkendheid, je oordeel opschorten. Daar wil ik voor staan.” (WH)

MARX SPELT NOG VANDAAG OM 20U IN DGP, DE MOOISTE TIJD VAN ONS LEVEN NOG T.E.M. 4/8 OM 21U OP PROVINCIEDOMEIN RAVERSYDE. OPGELET: DIE VOORSTELLING IS IN OPENLUCHT, AANGEPASTE KLEDIJ AANGERADEN.

BRANIE MET BALLEN OVER ZEITGEBER VAN MORE DOGS

Onder de vleugels van het Amsterdams platform Orkater/De Nieuwkomers gaat collectief More Dogs in *Zeitgeber* op zoek naar de oorsprong en de rol van de structuur in het leven van de mens. Wat is tijd? Bestaat tijd wel? Hoe ziet tijd eruit?

Zeitgebers zijn externe factoren die onze biologische klok reguleren. Zonlicht bijvoorbeeld. Maar ook: beweging en geluid. Licht, geluid en ritmische beweging staan dan ook centraal in deze voorstelling vol onbevangen jongensbranie. Dat wordt al duidelijk in de openingsscène, waarin vijf jongens achter een mini-keyboard staan, enkel verlicht wanneer ze een toets aanslaan, met de verwondering van een peuter die voor het eerst een speelgoedpiano aanraakt. *Kraftwerk for kids*.

Viktor De Greef, Gode Kempen, Robin Keyaert, Julien Neiryck en Elias Vandembroucke werken vol geestdrift een reeks strak getimede “opdrachten” af. Een levensverhaal vertellen in 1 minuut. Dansen alsof het de laatste minuut van je leven is. ‘Seven Nation Army’ van The White Stripes spelen in 1 minuut en 15 seconden, inclusief set-up. Sterven in 2 minuten. Het ontstaan van het universum tonen in 20 seconden. De oerknal wordt vertaald in een hagelbui van felgekleurde kaatsballen, die vervolgens, in een even strak tijdsbestek, participatief moeten worden opgeruimd. De laatste opdracht luidt de overgang in van een bij momenten doldriest en hyperkinetisch schouwspel, waarin tijd wordt afgetast, uitgetest en uitgedaagd, naar een fase waarin de tijd vormelijk, visueel en bijna tastbaar wordt. Eerst één, dan twee, uiteindelijk zes hijgende en zwetende naakte jongenslijven galopperen ritmisch over het podium en vallen samen met de tijd.

Het enige verbale deel van de voorstelling, een spoedcursus over het ontstaan van onze kalendertijd, ontardt in een heftige discussie over de vorm die onze tijd aanneemt.

De slotscène is dan weer visueel poëtisch: de spelers nemen opeenvolgende poses van een beweging aan en worden beurtelings verlicht, alsof we door een lichtgevend flipboekje bladeren in het donker. Tot ze verdwijnen in het donker. De tijd is op.

Naast visueel bijzonder onderhoudend en spitsvondig, is *Zeitgeber* ook gewoon geestig en aanstekelijk. More Dogs heeft branie en experimenteert ongeneerd en zonder haperen met elektrotop, performance, theater en dans. (BP)

DE TOTAALBELEVING ALS TEGENGEWICHT IN GESPREK MET TANIA GALLAGHER EN BART DEMEY OVER GAMELAN VOICES

Twee jaar geleden was *Gamelan Voices* al eens te zien op TAZ. Het project rond Tania Gallagher en Bart Demey - ook bekend als electropunkduo Nid & Sancy - transformeerde het Elysée destijds in een knus kussenfort, en speelde er een set die ons regelrecht terug de veilige baarmoeder in katapulteerde.

De kiem van hun ritualistische muziekperformance ligt in Bali, meer bepaald bij de traditionele gamelanmuziek (die voornamelijk bestaat uit metalen en houten slaginstrumenten). Gallagher en Demey keerden terug met *field recordings* en opgenomen sessies met lokale gamelanspelers. Inspiratiemateriaal dat diende voor debuutplaat I, een hypnotiserende tour de force, steunend op langgerekte noten, repetitieve ambient en bezwerende percussie.

Tussen het ontstaan van *Gamelan Voices* en het verschijnen van I zat bijna drie jaar. Waarom zo lang wachten?

Tania Gallagher: "Het proces was heel belangrijk bij *Gamelan Voices*. Zo zijn we begonnen met experimentele optredens die volledig opgebouwd waren uit improvisatie. Van daaruit zijn dan langzaam de nummers gegroeid die uiteindelijk ook op de plaat zijn terechtgekomen."

Bart Demey: "Al spreken we liever niet over 'nummers'. Zie het liever als een *stream of consciousness*, een uitgestrekt landschap waar je in kan verdwalen."

***Gamelan Voices* brengt 'een ritualistisch belevingsconcert'. Leg eens uit?**

Gallagher: "Het rituele aspect is erbij gekomen omdat we meer wouden doen dan muziek brengen alleen. Het gaat niet over ons, maar over de totaalbeleving. Daarom is er ook geen podium of een duidelijke kijkrichting. Mensen kunnen liggen, staan, zitten, kijken, slapen..."

Demey: "Er zijn ook gidsen aanwezig die de mensen persoonlijk welkom heten, ze naar binnen begeleiden en thee of sake aanbieden. Het publiek mag na het concert ook gewoon blijven liggen, zolang ze willen. Dat klinkt nu misschien allemaal wat zweverig of spiritueel, maar eigenlijk is het net heel aards. We

willen tegengewicht bieden tegenover de haastige hedendaagse samenleving, met concerten waar mensen na afloop soms als een kudde vee naar buiten worden gedreven. *Money in, everybody out*. Wij willen een warm gemeenschapsgevoel creëren waarbij iedereen zich welkom voelt."

Gallagher: "Dat komt trouwens ook terug in de gamelanmuziek. Die traditionele concerten in Bali zijn evengoed een sociaal gebeuren, waar jong en oud verzamelt om samen te praten en musiceren."

Om af te sluiten: wat staat er zo nog allemaal op jullie agenda dit jaar?

Gallagher: "We maken de muziek voor de nieuwe voorstelling van Benny Claessens, *White people's problems, the evil dead*, die hij op dit moment aan het regisseren is in Bochum. Ook de muziek voor zijn stuk uit 2016, *Learning how to walk*, brengen we dit jaar uit op ons eigen label. Verder zijn we ook bezig aan de tweede plaat van *Gamelan Voices*."

Demey: "We hebben veel binnenskamers en in de studio gewerkt de afgelopen jaren. Het moment is weer gekomen om een en ander op de wereld los te laten." (EV)

GAMELAN VOICES, NOG VAN MA 30/7 T/M VR 3/8 IN HET ELYSÉE, TELKENS OM 15U.

MODERNE TIJD, MODERNE LIEFDE OVER TITANIC AIRLINES VAN CLUB JACQUES

Hoorspelen hopeloos ouderwets? Vergeet het maar. De twee vliegtuigstoelen waarin je op TAZ het entertainende hoorspel *Titanic Airlines* van het Oostends performancecollectief Club Jacques kan beluisteren - hint: je vindt ze in de buurt van het onthaal - zijn zo goed als voortdurend bezet. *Titanic Airlines* (de naam verraaft het) is een amusante knipoog richting de blockbusterfilm *Titanic* - met de fortuinlijke bonus dat je in de hoorspel-remake alvast niét naar Celine Dions draak-der-drakennummers *My Heart Will Go On* hoeft te luisteren.

Protagonisten Jack Dawson en Rose DeWitt Bukater ontmoeten elkaar deze keer niet op een zinkend schip, maar op het vliegtuig richting New York. Door samenloop van omstandigheden - een foute boeking, verwarring over stoelnummers en een boertige boezemvriend - zitten Jack en Rose zeven uur naast elkaar op krappe vliegtuigstoelen. Na verloop van tijd begint het ijs wat te breken - figuurlijk, welteverstaan. Het is allemaal minder stroperig romantisch dan in de film, en klinkt vooral heel erg realistisch 'nu'. Of deze relatie een even tragische afloop kent als die in de film, ontdek je beter zelf, maar de volgende quote van Rose geven we graag nog mee: "Er is te weinig fantasie, te weinig durf in de liefde." Daar kunnen we het alleen maar volmondig mee eens zijn. (KB)

NOG TOT 4/8 IN DE LOKETTENZAAL VAN DGP.

DAGKLAPPER: MAANDAG 30/07/2018

ZON OP	ZON DAG KIND	BEYOND THE SPOKEN/TAZ/HETPALEIS	OOSTELIJKE STREK DAM	RITUEEL	
07-24U	DRL UN SETTLED RESIDENCY	HEIKE LANGSDORF	LANGESTRAAT 121 (HOEK VISSERSKAAI)	PLUS	GRATIS
	Open performatieve ruimte waar een groep mensen mogelijkheden verzamelen en beoefenen.				
09-21U	35' TITANIC AIRLINES	CLUB JAECQUES	CC DGP (LOKETTENZAAL)	PLUS	ADD
	Een hoorspel over de moderne tijd en de moderne liefde, tien kilometer boven de Atlantische Oceaan.				
10-02U	INFOSTAND EN BAR CAFÉ KOER OPEN, TAZETTE VANAF 11U VERKRIJGBAAR				
10-22U	DRL ROPE	IEF SPINCEMAILLE	NIEUWE STAD	RITUEEL	GRATIS
	Een artistiek project van beeldend kunstenaar Ief Spincemaille dat aanspoelt in de stad.				
10U00	60' WAT (NIET) WEG IS	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
	Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.				
11-19U	DRL KINDERVOORSTELLINGEN ALLE LEEFTIJDEN	FROEFROE E.A.	LEOPOLDPARK	FAMILIEPARK	DIVERS
	Samen met poppentheater FroeFroe tovert TAZ het Leopoldpark opnieuw om tot een echt cultureel kinderparadijs.				
11U00	90' OP SLEEPTOUW	LEEN HUET	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
	Leen Huet neemt je mee op sleeptouw.				
11U00	150' THE PAIN OF OTHERS	PETER AERS	ATHENEUM	PLUS	UV
	Een gespreksperformance waarbij we techtkomen in een wereld waar spreken over pijn een plaats krijgt.				
11U30	60' WAT (NIET) WEG IS	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
	Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.				
13U30	60' WAT (NIET) WEG IS	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
	Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.				
14U00	90' OP SLEEPTOUW	LEEN HUET	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
	Leen Huet neemt je mee op sleeptouw.				
14-17U	5' MISCONNECTED	KYOKO SCHOLIERS/CARAVAN PRODUCTION	KONINKLIJKE VILLA	PODIUM	ADD
	Neem plaats in een telefoonhokje met zicht op zee en luister naar het verhaal van een onbekende.				
14U45	60' WAT (NIET) WEG IS	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
	Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.				
15U00	40' OLIVER	FLORIAN MYJER	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV
	Persoonlijk portret van een vader en een zoon die allebei op zoek zijn naar zingeving.				
15U00	90' MARX	ZUIDELIJK TONEEL/DE VERWONDERING	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	UV
	Stefaan Van Brabandt brengt het verhaal van Karl Marx naar de planken.				
15-18U	35' BLOOS	MARTE BONESCHANSKER	HANGAAR 1	PODIUM	UV
	In een eenpersoonsbed luister je naar vrouwen die vertellen over intimiteit en sensualiteit.				
15U00	60' TUSSEN ONS: HET GESPREK	WIAZEMSKY/SNAUWAERT/VAN LANGENDONCK/VRIJENS	CC DGP (FOYER KL. POST)	PLUS	€5,00
	Vanuit verschillende groepen wordt de maakbaarheid van liefde onderwerp van gesprek.				
16U00	60' WAT (NIET) WEG IS	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
	Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.				
16U00	300' ONZE WEDERZIJDSE VRIEND	COMP. MARIUS	SCHEEPSWERF I.D.P.	PODIUM	UV
	Drie lijken, twee romances, één intrige. Een bonte stoet van wonderlijke personages speelt een marathonvoorstelling.				
16U30	35' AIN'T DONE MUCH HEALING	PETER SEYNAEVE	CAZ	PODIUM	UV
	Door subtiele ingrepen, onverwachte combinaties en rituele handelingen krijgen banale objecten een betekenis.				
17U00	90' OP SLEEPTOUW	LEEN HUET	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
	Leen Huet neemt je mee op sleeptouw.				
17U00	90' AMNES(T)IE	ACTION ZOO HUMAIN	LOODS NMBS	PODIUM	€14,00
	Amnes(t)ie plaatst ons collectief verleden naast de huidige socio-politieke realiteit.				
17U00	150' THE PAIN OF OTHERS	PETER AERS	ATHENEUM	PLUS	UV
	Een gespreksperformance waarbij we techtkomen in een wereld waar spreken over pijn een plaats krijgt.				
17U00	195' CHPT 01/LEST WE FORGET.../ZEEMEERMIN	W I P C O O P/MAP	ATHENEUM	PLUS	€9,00
	Artiesten uit Antwerpen, Brussel en Gent houden ergens op de route van hun creatieproces halt om te tonen waar ze staan.				
17U00	60' BABELSALON: JIYAN	COLOR CULTUUR/FMDO	LEOPOLDPARK	PLUS	GRATIS
	Elke dag strijkt een andere gemeenschap in het Leopoldpark neer om samen met het publiek te praten over tradities en rituelen.				
17U15	60' WAT (NIET) WEG IS	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
	Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.				
17U15	35' AIN'T DONE MUCH HEALING	PETER SEYNAEVE	CAZ	PODIUM	UV
	Door subtiele ingrepen, onverwachte combinaties en rituele handelingen krijgen banale objecten een betekenis.				
18-21U	5' MISCONNECTED	KYOKO SCHOLIERS/CARAVAN PRODUCTION	KONINKLIJKE VILLA	PODIUM	ADD
	Neem plaats in een telefoonhokje met zicht op zee en luister naar het verhaal van een onbekende.				

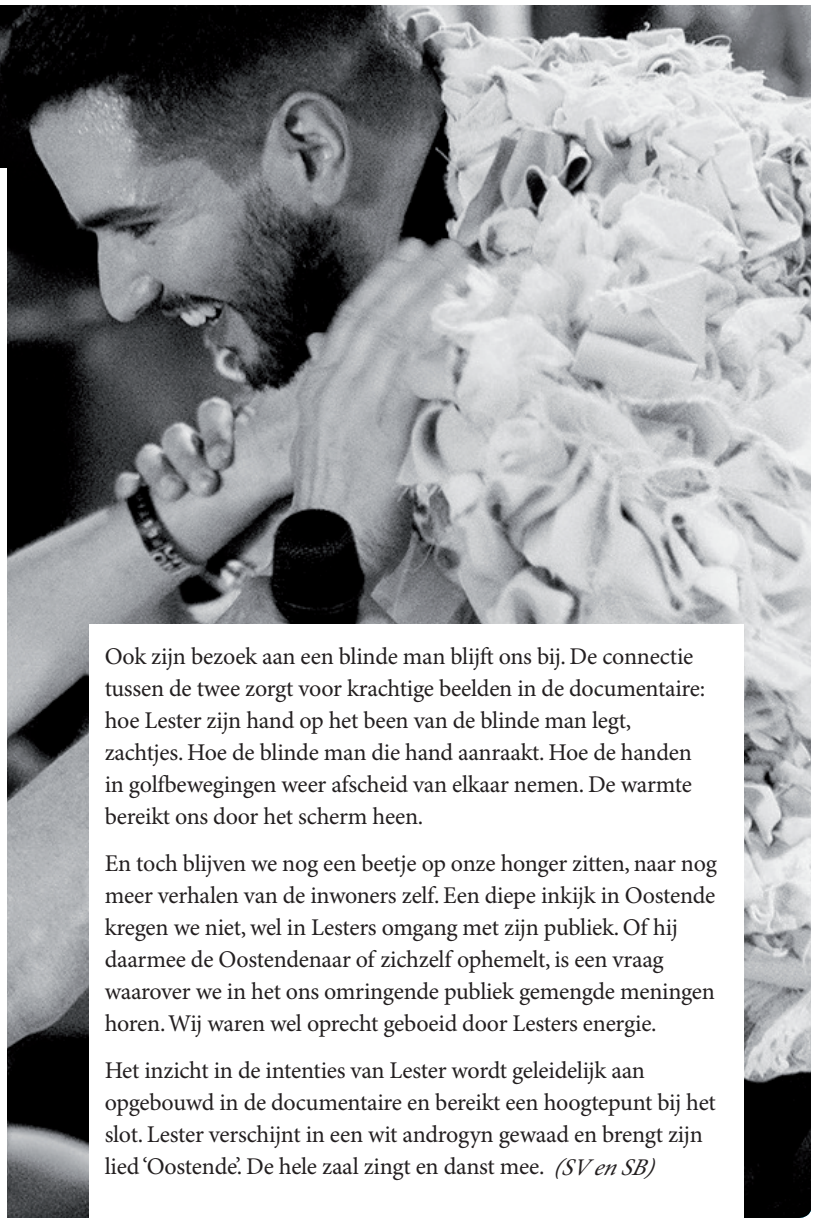
TOETONNE, EEN ODE AAN OOSTENDE EN DIVERSITEIT

IMPRESSIES VAN THEATERKAMPGANGERS SUZANNE VERSELE EN SUZANNE BULCKAERT

Zaterdagavond werd de documentaire *Toetonne* getoond in de loods van de NMBS in Oostende. In deze documentaire ontmoetten we Aariah Lester, een Venezolaanse jonge zanger en performer. Hij stond al eerder op Theater Aan Zee met zijn project *House*, waarmee hij de TAZ-Sabam Jongtheaterschrijfprijs 2017 won. Zo ontroerde Lester onder andere de Oostendse vrouw Mireille met zijn performance. Dit betekende het begin van een onverwachte maar boeiende samenwerking tussen hen, die *Toetonne* mogelijk maakte.

Mireille introduceert Lester in haar sociale leefwereld, bij mensen die haar na aan het hart liggen. Lester introduceert deze Oostendenaars op zijn beurt in zijn artistieke leefwereld. Hij zingt voor hen in hun woonkamer. Zo wordt muziek omgetoverd tot een taal waarmee hij zijn toeschouwers bereikt en ontroert. Hij tast af hoeveel hij van zichzelf kan blootgeven, terwijl de Oostendenaars aftasten hoeveel ze van Lester kunnen begrijpen. Een experiment ontstaat. En wij zijn geboeid. We beschrijven hem het best als een verlichte engel die neerdaalt aan de zee met een boodschap, zijn lied.

Zijn ontmoeting met de vaste toegangers van een Oostendse kroeg zorgt dan weer voor een ongemakkelijke spanning. Het contrast tussen Lester en deze toeschouwers lijkt niet groter te kunnen zijn. Toch slaagt hij erin om met zijn passie de mensen onder zijn vleugels te nemen. Er ontstaat een wederzijds respect waarvan iedereen lijkt te genieten.

Ook zijn bezoek aan een blinde man blijft ons bij. De connectie tussen de twee zorgt voor krachtige beelden in de documentaire: hoe Lester zijn hand op het been van de blinde man legt, zachtjes. Hoe de blinde man die hand aanraakt. Hoe de handen in golfbewegingen weer afscheid van elkaar nemen. De warmte bereikt ons door het scherm heen.

En toch blijven we nog een beetje op onze honger zitten, naar nog meer verhalen van de inwoners zelf. Een diepe inking in Oostende kregen we niet, wel in Lesters omgang met zijn publiek. Of hij daarmee de Oostendenaar of zichzelf ophemelt, is een vraag waarover we in het ons omringende publiek gemengde meningen horen. Wij waren wel oprecht geboeid door Lesters energie.

Het inzicht in de intenties van Lester wordt geleidelijk aan opgebouwd in de documentaire en bereikt een hoogtepunt bij het slot. Lester verschijnt in een wit androgyn gewaad en brengt zijn lied 'Oostende'. De hele zaal zingt en danst mee. *(SV en SB)*

18U00	35'	AIN'T DONE MUCH HEALING Door subtiele ingrepen, onverwachte combinaties en rituele handelingen krijgen banale objecten een betekenis.	PETER SEYNAEVE	CAZ	PODIUM	UV
18U45	35'	AIN'T DONE MUCH HEALING Door subtiele ingrepen, onverwachte combinaties en rituele handelingen krijgen banale objecten een betekenis.	PETER SEYNAEVE	CAZ	PODIUM	UV
19-22U	DRL	PLACE MUSETTE Café Koer wordt bij valavond omgetoverd tot Place Musette met France chansons en een dansvloer.	TE GAST: PAULINE VERMINNEN	CAFÉ KOER	MUZIEK	GRATIS
19U30	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
20U00	90'	AMNES(T)IE Amnes(t)ie plaatst ons collectief verleden naast de huidige socio-politieke realiteit.	ACTION ZOO HUMAIN	LOODS NMBS	PODIUM	€14,00
20U00	90'	MARX Stefaan Van Brabant brengt het verhaal van Karl Marx naar de planken.	ZUIDELIJK TONEEL/DE VERWONDERING	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	UV
20U30	105'	TALK SHOW Suze Milnius draagt de talkshow, hét symbool van een verdwijnend tv-tijdperk, ten grave en neemt je mee naar de volgende uitzending.	SUZE MILNIUS/ HOUSE CRYING YELLOW TEARS, HET ZUIDELIJK TONEEL, DESINGEL & D E T H E A T E R M A K E R	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
20U30	75'	ZVIZDAL [CHERNOBYL – SO FAR SO CLOSE] Pétro en Nadia verblijven om in hun dorp te blijven na de kernramp in 1986.	BERLIN	P&P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
20U45	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
21U00	100'	DE MOOISTE TIJD VAN ONS LEVEN Twee jeugdvrienden trekken na lange tijd er nog eens op uit...	M.W. HOEKZEMA/W. CAPPELLE	DOMEIN RAVERSYDE	PODIUM	UV
21U00	60'	RODE RUITERIJ De onsterfelijke verhalen van de Russische journalist en auteur Isaac Babel komen tot leven in een boeiende samenwerking.	KOENRAAD TINEL/OLEG LYSENKO	CC DGP (DACTYLO)	LITERATUUR	€16,00
21U00	60'	NEEDLE AND THE PAIN REACTION Een gespreksperformance waarbij we techtkomen in een wereld waar spreken over pijn een plaats krijgt.	NEEDLE AND THE PAIN REACTION	KAAP/VRIJSTAAT O.	MUZIEK	€5,00
22U00	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	€14,00
22U30	60'	WAAR WE OOK ZIJN Een gloednieuwe stand-upfilosofie over plekken die we niet kennen en de dingen die ertoe doen.	LAURA VAN DOLRON	LEOPOLDPARK TENT O/D BERG	PODIUM	€12,00

WAT NODIG IS: MOMENTEN, LIEVE MENSEN EN BESCHIEDEN WENSEN OVER WAAR WE OOK ZIJN VAN LAURA VAN DOLRON

Theatermaker Laura Van Dolron zette in haar gelauwerde voorstellingen *Sartre zegt sorry*, *Liefhebben* en *Wij* een eigen genre neer: filosofische stand-up vol treffende observaties en subtiele humor. Speciaal voor TAZ gaat ze op blind date, niet met een kandidaat geliefde, maar met een plaats in Oostende. In het gezelschap van acteur Steve Aernouts wordt ze vier dagen op rij in een geblindeerde bus ontvoerd naar een onbekende plek die curator Barbara Raes voor haar heeft uitgezocht. Daar maken ze samen, in een dag tijd, een voorstelling die ze diezelfde avond vertonen.

“Ik vond altijd dat Laura alles zo perfect voor elkaar heeft”, vertelt Barbara Raes over *Waar we ook zijn*. “Ik wilde haar graag eens uit haar comfortzone halen, en ben dus benieuwd hoe ze omgaat met het onverwachte, het onvoorspelbare, het onvoorbereide.”

De Tent op de Berg zit afgeladen vol wanneer Van Dolron en Aernouts de aftrap geven van hun spannende vierdaagse. Dat ze echt, echt niet bang zijn, zeggen ze. Want hoe kan je bang zijn om een tekst te brengen voor een publiek, als je net met mensen hebt gesproken die hun haren en hun toekomst zijn verloren? Het is geen toeval dat er een vallende vrouw op de poster van TAZ staat. Laura wil graag vallen, in het volste vertrouwen dat wij haar opvangen.

De eerste plek waar het duo een dag doorbrengt, blijkt een oncologisch revalidatiecentrum te zijn (de Koninklijke Villa). Een plek van kleine overwinningen, noemt Van Dolron het.

Ze zijn niet bang om voor ons te staan met een voorstelling die in amper een dag werd geschreven, maar praten met zieke mensen in een revalidatiecentrum, dát is doodeng. Ze vertellen hoe ze er uren over doen om iemand aan te spreken. Wanneer ze de schroom overwinnen, is er geen drama en ellende te vinden, hoezeer ze dat ook hadden verwacht. De mensen die ze ontmoeten zijn geen personages in een voorstelling, maar écht.

Die echte mensen brengen Van Dorlon en Aernouts mee naar TAZ. Mensen die dingen zeggen die niet helemaal duidelijk zijn, maar duidelijk genoeg. Dingen je ongeveer snapt, zoals in het echte leven. Geen grootse en meeslepende statements, maar kleine, “stomme” dingen. Zoals haar dat wappert in de wind, en hoe bijzonder dat wordt wanneer je je haar verliest. Zoals alles wat je liefhebt verliezen, maar simpelweg iemands hemden willen strijken. Er is geen tijd voor woede of spijt. Er is alleen verlangen naar een plek waar mensen voor elkaar zorgen.

Van Dorlon en Aernouts leggen hun eigen vooroordelen bloot over ziek zijn en doodgaan. Maar op de plek die ze bezochten is er geen plaats voor drama of woede. Wie er verblijft denkt aan wat hij/zij wel nog heeft. De boosheid en ontreding van de twee bezoekers blijken niet nodig. Wat wel nodig is: verzamel momenten, lieve mensen en bescheiden wensen.

“Het is een heel lang leven, maar een kort verhaal,” zegt de vrouw die haar man, haar kind, haar zus en haar zicht verloor. (BP)

NOG TE ZIEN OP MA 30/7 OM 22U30 LEOPOLDPARK (TENT O/D BERG)

(N)OOIT GELEZEN ÖZNR KARACA OVER ELIAS OF HET GEVECHT MET DE NACHTEGALEN VAN MAURICE GILLIAMS

In (N)ooit gelezen komen literaire klassiekers aan bod die je ‘moet’ gelezen hebben... maar vaak gewoon nog niet aan toekwam. Taalexperte, schrijfster en comédienne Öznr Karaca wil daar verandering in brengen. Vandaag legt ze kort uit waarom *Elias of het gevecht met de nachtegale*n van Maurice Gilliams een van haar meest favoriete boeken is.

Öznr Karaca: “Elias, het hoofdpersonage van het boek, is in het eerste deel nog een twaalfjarige jongen die, mocht hij vandaag leven, ongetwijfeld het etiket ‘hoogsensitief’ zou opgeplakt krijgen. Hij is in de ban van zijn iets oudere neef Aloysius, met wie hij op pad gaat in de omgeving van het landgoed waar ze hun zomers doorbrengen. Ze trekken samen de natuur in, laten bootjes varen op de beek. Over zijn relatie met Aloysius lees je de volgende heerlijke zin: ‘En waarom ook zouden wij onze ontroering in woorden uitdrukken, als we bijna alles en altijd sprakeloos aan elkaar meegedeeld krijgen?’”

“De hele tekst is opgevat als een sonate, een uniek modernistisch vormexperiment dat op de lezer ook een heel psychologisch bezwerend effect heeft. Ik ben trouwens echt niet de enige die ontdaan is van wat Gilliams allemaal met woorden kan; ook Bernard Dewulf en Erik Vlamincx die in het panel zaten, noemen het een van hun favoriete boeken.”

“Een van de sterktes van de roman is hoe Gilliams een gedetailleerde wereld evoqueert, zonder per se alles tot in de details te verwoorden. Bijvoorbeeld wanneer hij het kasteel en het landgoed beschrijft. Als lezer voel je onmiddellijk dat de kamers daar waarschijnlijk wat donker zijn, dat het er wat muffig ruikt... terwijl Gilliams dat nergens met zoveel woorden schrijft.”

“De manier hoe Elias naar de wereld kijkt, is ook heel bijzonder, getuige dit fragment:

‘Aan het ontbijt zit tante Zénobie hard en droog, als geheel van onbuigzaam hout gemaakt. Met Aloysius zit ze eenzaam aan de groote, witgedekte tafel, tusschen de vele leege stoelen. (...) Op het teljaar rust een ei; tusschen de twee op de ellebogen poozende armzulen, als in een gewijde koele nis, rust het ei in tante’s schaduw. Er zijn roode vlakken op haar teringachtig gezicht; de kin wrijft over de bloedeloze kneukels van haar gevouwen handen. Bij iederen ademhaal piept haar borst, en zonder aarzelen zou ik mijn vinger op de plaats kunnen zetten waar haar ziekte knaagt.’

“Het boek staat vol zulke mooie fragmenten. Eerlijk: toen ik het zelf las, moest ik het af en toe even wegleggen om te bekomen. Neem er je tijd voor, je zal het je niet beklagen.” (KB)

(N)OOIT GELEZEN, NOG OP 29/7, 1/8 EN 3/8 OM 11U IN VRIJSTAAT O.

EEN SOLO MET ZEBRA'S & EEN INTENS SCHIMMENSPEL OVER STADSNOMADEN #1

Sinds dit jaar is er een nieuwe formule voor Stadsnomaden: het opzet bestaat uit twee voorstellingen van het Jong Werk Theater en een wandeling doorheen de Belle Epokewijk van Oostende. Vanuit het Leopoldpark worden we van de ene locatie naar de andere gegidst door Patsy, een Oostendenaar die ons met een aanstekelijk enthousiasme verrijkt met allerlei wetenswaardigheden over de verborgen kunstwerken en de architecturale hoogstandjes die we onderweg tegenkomen. Op de twee speelplekken worden we ook getraakteerd op enkele heerlijke, lokaal geproduceerde delicatessen, zoals een streekbiertje geserveerd met een smaakbom van een praline.

De eerste voorstelling, omkaderd door deze culturele wandeling, is *solo met zebra's* van Simon Van Schuylenbergh. De titel verraadt al wat er op de scène te zien is: Van Schuylenbergh performt en danst een solo met zebra's, gemaakt uit plaaster en papier-maché. Een voor een rolt hij een tiental zebra's (die hij op een plankje met wielen installeerde) op de speelvloer en voert, telkens als er zo'n nogal aandoenlijk uitzijnde zebra gepositioneerd is, een soortgelijke dansroutine uit. Daar gaat hij mee door tot hij een bijna voltallige kudde op de scène samengebracht heeft. Vanaf dan kijken we niet langer naar een solo maar naar een visueel intrigerende groepschoreografie slash *zebras gone wild*-concert.

Van Schuylenberghs zebra-project gaat intussen al enkele jaren mee en ook dit jaar zet hij het dus verder. Van Schuylenbergh gaat met zijn langlopend project een duurzame verhouding aan met zijn materiaal en zet zich daarmee af tegen de dwingend snelle productielogica van het kunstenveld. De zorgzaamheid die hij aan de dag legt voor zijn dieren, is een veruiterlijking van die duurzaamheid, maar verder voelt deze voorstelling niet echt aan als een statement. Er wordt niets bevraagd, er ontstaan geen fricties en de toeschouwers worden te weinig uitgedaagd. In zijn spel volhardt Van Schuylenbergh in een soort *sérieux*, waarvan de bestemming jammer genoeg onduidelijk is en daardoor blijft het volledige potentieel van enkele absurd-komische momenten onbenut.

De tweede voorstelling van de Stadsnomaden is *Performing The Self – The Interview*, een schimmenspel van Enrica Camporesi en Elena Mazzi. Op de scène zien we de schaduwen van acteurs Maya Sannen en Fady Alghorra, die een dialoog tussen een *protection officer* en een asielzoeker opvoeren. De tekst van deze voorstelling is geïnspireerd door verschillende interviews die de makers onder andere afnamen bij asielzoekers, advocaten, sociaalwerkers en is zelf uitgegroeid tot een fictieel interview, waarbij de asielzoeker door de *protection officer* ondervraagd wordt over zijn land van herkomst, zodat zij kan achterhalen of zijn verhaal wel geloofwaardig is en hij in aanmerking komt voor een officiële erkenning.

De tekst van deze voorstelling is in een nogal bevreemdende stijl geschreven, die zeker matcht met het intense en dromerige decor. Maar het interview gaat soms de sentimentele toer op en mist op die momenten te veel ritme en scherpte. De dialoog is wel zeer rijk aan treffende metaforen en staat bol van rake filosofische reflecties. Er ontstaan clashes tussen de visies van twee personages, die interessante vraagstukken aansnijden over de ethiek van zulke asielprocedures. (EH)

VAN DI 31/7 T.E.M. VR 3/8: VERTREK INFOSTAND LEOPOLDPARK

DE DROOM ALS VORM VAN ACTIVISME OVER BLUE SKIES FOREVER VAN BUREN

buren is het gedeelde project van makers en performers Oshin Albrecht en Melissa Mabesoone. Sinds hun eerste voorstelling, *buren by buren* uit 2012, verkende het duo een veelheid aan thema's – van onderbewuste verlangens over identiteit tot en met kapitalisme – via verschillende media. Met *Blue Skies Forever* maakten ze hun eerste voorstelling, speciaal bestemd voor de klassieke blackbox met tribune.

Albrecht en Mabesoone: “*Blue Skies Forever* kwam voort uit een lang vooronderzoek, waarbij twee personages centraal staan: Dorothy, het hoofdpersonage uit *The Wizard of Oz*, en een agente, *Officer*. Concrete aanleiding was de video-installatie *Ever is Over All* van Pipilotti Rist uit 1997. Een vrouw, Dorothy genaamd, slaat de ruiten van een auto in, terwijl een agente goedkeurend knikt. Het zijn archetypes, die uiteenlopende thema's omvatten – angst, macht, seksualiteit –, zonder één bepaalde interpretatie op te dringen. Van daaruit maakten we associaties en verwijzingen naar verschillende representaties van vrouwelijkheid in de populaire beeldcultuur: van *Alice in Wonderland* naar *Mortal Combat*, Beyoncé, Lolita, en de tragische dood van Dorothy Stratten.”

“Vergelijk het gerust met een droom. Enerzijds heb je heel concrete dingen, gebeurtenissen die je hebt meegemaakt, dingen die je hebt gezien. Anderzijds zijn er ook heel abstracte en associatieve zaken. Wat ons betreft was dit de enige manier om te vertellen wat we willen vertellen: zonder eenduidigheid. De droom als vorm van activisme. We willen de figuren die aan bod komen ook zeker niet enkel afbeelden als slachtoffers. Hun keuzes maken deel uit van een sociale en economische realiteit.”

“Dat droombeeld komt ook terug in de scenografie. De objecten refereren naar een virtuele, artificiële wereld waar dingen onderweg kunnen veranderen van functie. Iets wat evengoed geldt voor onze lichamen en de kostuums die we gebruiken. Dat creëert een schijnbaar oneindige veelheid aan mogelijkheden, op maat van het theater als plaats voor illusie.”

Die illusie krijgen we tijdens *Blue Skies Forever* aan de hand van een slim uitgewerkte montage van schijnbaar losse handelingen, kostuumwissels, dialogen en songs. De strak vormgegeven objecten doen dan eens dienst als politiewagen, dan weer als cricketbaan of stokpaardje. Het is veel. Te veel. Referenties vliegen in het rond, soms min of meer afgelijnd, dan weer verdoken onder een laag absurde humor en dada. Een puzzel die min of meer in elkaar valt wanneer we op het einde van de voorstelling worden uitgenodigd om de grote collage te bestuderen op de achterwand, een mix van krantenartikelen, advertenties en informatieve teksten.

In de traditie van Baudrillard's simulacra en hyperrealiteit nemen Albrecht en Mabesoone controle over de nog steeds al te clichématige representatie van de vrouw. Ze doen dat speels, in een vorm die het midden houdt tussen een geschiedkundig ontvoogdingspleidooi, installatie-performance en *wacko* konijnenpijp. Wij kwamen gelukkig terug boven, maar het was toch even klauteren. (EV)

BLUE SKIES FOREVER SPEELT NOG VAN DI 31/07 T/M VR 3/8 IN BASISCHOOL KROONLAAN, TELKENS OM 21U

ALLES IS ANDERS OVER IN/FINITY VAN TOPAZ

IN/FINITY is een project rond oneindigheid van het palliatief en supportief dagcentrum TOPAZ. In het kader van Theater Aan Zee kwamen een aantal gasten van het centrum samen met begeleiders en vrijwilligers voor een dag naar de kust. Sommigen onder hen zagen de zee wellicht voor de allerlaatste keer. Eva De Grootte maakte een portret. Je kan er hier een stukje uit lezen, de integrale tekst lees je op theateraanzee.be/nieuws/2018/infinity.

Marie komt moeizaam overeind. Abu en Paulina schieten haar tegemoet. Ze schrijdt naar zee, elke stap is geflankeerd met een grimas van pijn. De delegatie beweegt zich over het hete zand naar de verkoelende zee toe.

'Handdoek,' piept Marie met een hoofdknik tegen Paulina die haar ondersteunt. Ik neem de arm van Marie over terwijl Paulina een opgevouwen handdoek aan de zijkant van de golfbreker neerlegt zodat ze kan gaan zitten. Het gezelschap strijkt neer in het water rondom Marie, Paulina gaat naast haar zitten met een voldane zucht en schikt de sjaal die ze draagt over haar benen. Het zoute water slaat in kleine golfjes over de voeten van Marie. Ze kijkt op van onder haar zonnehoed en glimlacht een set hagelwitte tanden bloot. Haar ogen zijn helemaal anders nu, zonder de sluier van pijn onthullen ze een hele geschiedenis aan verhalen.

'De zee is vuil,' zegt Abu.

'De zee is goed,' zegt Paulina.

Abu knikt zijn hoofd opzij naar zijn schouder toe.

'Het water is koud,' zegt hij.

'Het water is goed.'

(Eva De Grootte)

UIT HET DAGBOEK VAN ROPE DAG 4

Ik voelde heel het verzamelde verdriet van deze plek: de Oosteroever. De vroegere vissershaven moet er langzaam plaats maken voor luxeappartementen, de Loucke-torens zeggen ze hier. Willy, een reder, heeft ons rondgeleid. Hij bracht ons naar het café van Marie, Café Végé, dat na 58 jaar de deuren sluit. Het pand wordt gesloopt. Samen met alle verhalen van de vissers die in de muren liggen besloten. We dronken er bier en koffie, samen met Krul, Willy, Maurice en Marie. Willy koopt oude boten op om ze te beschermen tegen de sloop. Omdat ze mooi en waardevol zijn en deel van het historisch erfgoed van deze plek. Willy vecht voor een wereld die vergaat. Voor deze wereld die vergaat.

LEES ELKE DAG HET DAGBOEK VAN ROPE OP THEATERAANZEE.BE/ROPE

TELEX

Rope vertoeft vandaag in de wijk De Nieuwe Stad. # Update programma Un | Settled Residency en filmprogramma via theateraanzee.be. # Babbelsalon: rituelen in superdivers Oostende, met FMDO-vereniging Jijan (Koerdistan), in het Leopoldpark. # Place Musette op Café Koer vanaf 19u, met special guest Pauline Verminnen. # Om 17u zakt W I P C O O P / Mestizo Arts Platform af naar het Atheneum, waar drie artiesten hun werk tonen.

TAZETTE ONLINE

Goed nieuws: je vindt de TAZette nu ook in XXL-versie online met o.a. uitgebreidere interviews, sfeerfilmpjes en reacties (tekst, foto en video). Komt vandaag online: publieksreacties Toetonne, Op Sleptouw, reacties Kuzikiliza en sfeerbeelden Panic Fear.

ALLES OP THEATERAANZEE.BE/TAZETTE

COLOFON

Redactie: Katrien Brys, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Xandry van den Besselaar, Elke Huybrechts, Wouter Hillaert, Tourad Kane, Simon Vandekerckhove en gastredacteuren van Theaterkamp.

Foto's: Stef Lernous, Juri Hiensch, Eva De Gols, Radovan Dranga, Pieter Michiels, Inge Baes, Lien Robberechts, Luk Vilain
Illustratie: Mari Gallet

VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE